

Ens moquem en la sentència

MOCADOR

Casal de la Pau
Cervantes 2 08002 Barcelona
T 318 39 94

HIVERN 87

Núm.4

DIP. LEG. B-12192-87

COST: 60ptes

**ni quinto, ni mort...
OBJECTOR**

**Declarat objector
de consciència!**

M.O.C. Cervantes, 2
t. 318 39 94

08002 BARCELONA

Ajuda'ns: c.c. 939-14.
Agència 546 "La Caixa"

**EL SERVEI MILITAR
NO ES OBLIGATORI**

L'ANUNCI QUE NO PUBLICA
EL DIARI DE BARCELONA

SUMARI

informe: l'objecció a sud-àfrica . . .	pàg	3
jornada sobre insubmissió a Tolosa . .	pàg	9
assemblea del m.o.c. a Madrid . . .	pàg	10
3 ^a assemblea d'objecció fiscal . . .	pàg	12
repressió	pàg	15
"hasañas bélicas" 2	pàg	16
judici al m.o.c. d'Iruñea	pàg	18
judici a en Xavier Costa i Jordi Pinya	pàg	19
I jornades de joves per l'alliberament		
gai	pàg	20
I edició de narracions, il·lustracions		
i còmics antimilitaristes inèdits . .	pàg	22
"carta a casa"	pàg	24
debat a l'Egin	pàg	26
sobre el Diari de Barcelona	pàg	27
full de vinculació	pàg	29
acampada contra la caserna a Rajadell.	pàg	31

A TÍTOL D'EDITORIAL

La diferència entre un periòdic diari i un butlletí com el MOCADOR es troba en el fet que mentre el primer es manté el dia de les notícies el segó, que surt quan surt, té més una funció "evangelitzadora" (i perdoneu l'expressió) que no d'actualitat. La prova: en el temps transcorregut entre l'exemplar que ara tens a les mans i l'anterior ha passat de tot. Així com ens trobem en moments en que la situació de l'Objecció de Consciència no s'ha modificat en molts mesos, entre l'octubre i finals de novembre, que és quan es comença a distribuir el MOCADOR n° 4, ens ha arribat un projecte de Reglament a punt d'aprobar (sinó ho és ara mateix); s'han publicat unes declaracions provinents del Ministeri de Justícia anunciant la disponibilitat de 3.500 places per començar les PSS i, finalment, a sortit a la llum la tan esperada sentència del Tribunal Constitucional sobre els recursos de l'Audiència Nacional i del Defensor del Poble. No ens posarem aquí a qualificar una cosa que no té nom. De totes maneres cal reconèixer que l'esmentada sentència té un seguit de virtuts: ens carrega de mala llet; ens emplena d'arguments per seguir treballant contra la llei; i, finalment, situa en contra del text legal a tota l'opinió política. Incloïent la mainada socialista, amb els andalusos que ja han començat a recollir 500.000 firmes contra la llei d'objecció. Això, agafat tot junt, ens ofereix una bona perspectiva per tot el treball que es prepara: la campanya d'insubmissió. Es preparen temps durs, a on és molt important tocar de peus a terra i conèixer els límits de les nostres possibilitats. Ens trobem davant el difícil dilema de tenir que trobar un camí que no claudiqui amb una administració que no ha volgut cedir. Però a l'hora hem de mantenir l'entusiasme d'una iniciativa com la Declaració Col·lectiva. I per sobre de tot això recordar que la lluita contra la Llei d'objecció i el reclutament obligatori no és un objectiu en si mateix, sinó un pas més en un treball molt més a llarg plaç. Experiències com la del Referèndum de l'OTAN s'han de tenir present per saber valorar les coses en la seva justa mesura.

INFORME: L'OBJECCIO A SUD-ÀFRICA

Entre la presó i l'exili

Sudàfrica figura avui en dia com el desè major productor d'armes del món. Tota l'economia es troba orientada cap a la guerra. Tots els sectors "estratègics" (els recursos minerals, acer, electricitat, transport, etc.) es troben en mans estatals i totmesa mitjançant llei directament les exigències militars.

Les guerres a Sudàfrica

Sudàfrica manté avui tres tipus de guerres:

El règim sud-africà veu el seu més gran enemic en el comunisme. Aquest és un enemic que s'aplica pràcticament a tota forma de resistència contra el règim racista, però, sobretot, fa referència als moviments democràtics no racistes. La policia i els serveis secrets aviat deixaren de ser suficients en la lluita contra la "subversió". És per això que des de 1984 s'utilitza l'exèrcit contra la majoria del poble.

La segona guerra la representa la illegal ocupació contra el dret internacional de Namíbia i d'algunes zones d'Àngola. Les tropes sud-africanes han agredit els últims anys gairebé tots els estats del front (Mozambic, Zimbàbue, Botswana, Zàmbia, Àngola i Lesotho).

Amé d'aquestes guerres i rebé "oficials", des de Sudàfrica es paguen i es sustenten amb armes i logística les bandes terroristes UNITA a Àngola i RENAM des de Malawi contra Mozambic.

Paper de l'exèrcit i del servei militar obligatori

Sudàfrica posseeix el major exèrcit al sud del Sahara. Inclou els reservistes, és a dir un total de 50.000 soldats, els quals, afegeix a la policia, assoleixen els 755.000. Aproximadament un terç d'aquesta es troba en disposició de lluitar. Dues tercers parts dels soldats són conscrites.

Amb el progressiu augment de la resistència contra el règim d'apartheid, creixeren les dificultats de reclutament. Degut al retrocés de les incorporacions voluntàries, el 1967 calgué introduir el reclutament obligatori (només per a homes blancs). La durada de nou mesos aviat resultà insuficient: fou perllongada al principi fins a dotze mesos i després fins a vint-i-quatre. El 1972 s'implantaren per a tots els reservistes els anomenats camps -o sia, exercicis militars amb intervencions en zones de guerra. El 1977 es disposà que el servei militar obligatori comprendria tots els homes blancs de 18 a 65 anys. El 1983 es decidí perllongar els períodes obligatoris de reservista fins a una durada de 12 anys amb 60 dies anuals de camps. Per això resultà obligatori un 12 Tage-Camps anual fins a l'edat de 55 anys.

El 1973 començà el reclutament de "coloureds" (mestissos). A partir de 1974 es començaren a formar les primeres unitats militars negres en els anomenats "homelands". A partir de 1977 es reclutaren també dones blanques - el 1970 ja servien prop de 12.000. Mentrestant, també s'obriren els

HAROLD

AND SERGEANT, CAN YOU KILL IDEAS WITH

rangs inferiors de la policia a indis, mestissos i negres.

Tot això donà lloc a la notificació del A.N.C. el 8 de gener de 1986: "Aquells negres als quals s'ha obligat o acduït a servir a les forces armades de l'enemic han de negar-se a ser utilitzats com a carn de canó o com a assassins a sou d'un règim que els menysprea, a ells i al seu poble."

Per a nosaltres, a la RFA, el problema consisteix a intrinsecament la situació dels immigrants i d'aquells que passen llargs temps a Sudàfrica o Namàbia. Durant els anys 70 se'ls exhortà des dels partits polítics blancs a posar-se voluntàriament a disposició de l'exèrcit o de la policia. El 1984, finalment, es registrà tots els immigrants entre 15 i 25 anys, obligant-los a fer el servei militar.

Degut a què després d'això cada cop foren menys els joves que feren sol·licituds d'immigració, el govern sud-africà decidí que tot home que passés un mínim de cinc anys a Sudàfrica es veuria automàticament obligat a realitzar el servei militar. El govern sud-africà parteix dels fet de què d'aquesta manera guanyarà 45.000 soldats.

Fins al 1986, prop de 20.000 homes amb nacionalitat estrangera foren sotmesos al servei militar i el començaren. A aquests cal afegir, a més, els milers de mercenaris que serveixen en l'exèrcit. La majoria d'ells són negres sud-africans.

Donat que a Sudàfrica i a Namàbia permaneixen prop de 100.000 persones amb passaport alemany, la majoria de vegades cal suposar que també hi ha alemanys federals lluitant a les files del règim racista d'apartheid.

Objecció de consciència?

Només legal per motius religiosos

Durant molt de temps no hi hagué a Sudàfrica cap possibilitat legal per a l'objecció de consciència. El 1983 s'aprovà al parlament "l'esmena de la llei de defensa" (Defence Amendment Act). Amb ella s'oferia a un petit grup

d'objectors exclusivament religiosos la possibilitat d'accedir, mitjançant un procediment encobert, a un servei estatal de sis anys de durada. Per una altra banda, la qüestió religiosa és interpretada d'una manera molt estreta. Així, per exemple, no es reconegué un budista perquè allò "religiós" només comprén les religions cristianes amb un deu.

Tot i això, entre juliol de 1985 i febrer de 1986 es reconegueren 116 objectors. No es coneixen dades envers el nombre de sol·licitants.

Per a tots aquells que objecten perquè rebutgen el règim d'apartheid i la seua guerra no resulta possible acollir-se, moltes vegades també per motius polítics, a aquesta possibilitat legal. Aquell que objecta al servei militar ha de comptar tant abans com després amb una condemna de reclusió de fins sis anys.

Es per això que, en la conferència anual, el juliol de 1983 l'organització eclesial "Black Sash", composta de dones blanques, exigí la modificació de la llei i aprovà una resolució en la qual es faria una crida en favor de l'abolició del servei militar obligatori. A partir d'aquesta resolució es portà a terme una campanya en tota re-

gla i a finals de 1983 es crearen els comitès de S.E.C. (and Conscription Campaign: Acabem amb la conscripció.)

Extracte d'una declaració de la S.E.C. de 1985

"Vivim en una societat en estat de guerra civil, en la qual es crida el germà per lluitar contra el germà (...). Homes joves són cridats a files per col·laborar a la implantació i defensa de la política d'apartheid.

Homes joves que objecten al servei militar veuen al seu davant l'elecció entre una vida d'exili o, possiblement, sis anys de presó. Arxivem la fi de la conscripció."

Com queda clar per la declaració, no es propaga l'objectió al servei militar per motius polítics, sinó que s'argumenta en contra de la conscripció en aquesta guerra injusta. La declaració fou signada per moltes personalitats, en especial de l'espai eclesiàstic, però també per organitzacions com el consili eclesiàstic sudafricà (SACC).

A causa de les campanyes d'aclaració i informació de la S.E.C., "agrupació democràtica en ràpid creixement", augmentà dràsticament el nombre dels qui no es presentaren al servei militar. Ja el 1984 foren 1.596. Segons dades del ministeri de defensa sudafricà, dels aproximadament 15.000 que foren cridats a files el gener de 1985, 7.589 no es presentaren. Des de llavors no s'han tornat a conèixer xifres noves. Segons aquest ministeri de defensa, la S.E.C. les interpretaria erròniament i les explotaria propagandísticament.

El treball de la S.E.C.

Les dos darreres campanyes de la S.E.C. són il·lustratives del treball que realitza.

L'acció "Troops out the Townships!" durà tres setmanes. Es va sotmetre a discussió la presència d'unitats militars a les poblacions. Es portaren a terme diverses accions simbòliques com "picketlines" (complegament de pancartes per conservistes) al llarg de la via de tren; accions espontànies de recolliment (per exemple, de roba de la població afectada); dejuns col·lectius simbòlics.

En un acte final a Ciutat del Cabo participaren més de 4.000 persones. Un grup de conscriptes manifestaren públicament, en el curs de l'acte, la seva objectió al servei militar.

La campanya "Working for a just peace!" (Treballar per una pau justa) durà alguns mesos i es portà a terme principalment en sis punts centrals. Més de 600 voluntaris demostraren sota el lema "Construction not Conscription" (Construcció en comptes de conscripció) que és possible un procediment democràtic.

Així, per exemple, en alguns townships es construïren llars per a nens i una pista per a bicicletes, es reconstruí una guarderia, s'organitzaren pick-nicks "no whites", es posà en pràctica un programa de vacances per a nens, etc.

De manera paral·lela, es feren nombrosos actes públics (festivals de cinema, exposicions de fotos, representacions teatrals, etc.)

Al costat d'aquestes efectives accions públiques, la EEC aconsellà i recol·lís als objectors, ajudant-los, a més, a seguir amagats o a marxar a l'estranger.

Sota l'estat de setge i la supressió de la llibertat de premsa

La declaració de l'estat de setge (juny de 1986) suposà pràcticament la supressió de les darreres organitzacions democràtiques legals en actuï de les seues publicacions. Més de 1.200 persones foren detingudes, més de 400 assassinades; les tortures, les violacions i execucions per part del poder estatal estan a l'ordre del dia.

Els membres dirigents de la EEC foren desterrats (més o menys posats sota arrest) o bé empresonats. Almenys 32 membres actius de la EEC foren provisionalment detinguts just després del 12 de juny; a mitjans de juny seguien 13 detinguts.

Janet Cherry, president de la EEC a Port Elisabeth, fou detingut el 22 d'agost; restà en aquesta situació 5 mesos. Ja abans havia rebut nombroses amenaces i el seu cotxe

fou destruït amb una bomba incendiària.

Segons les disposicions de l'estat de setge, es considera "subversiu" el fet de voler "socavar o desacreditar el sistema de servei militar obligatori". La subversió pot ser castigada, entre altres coses, amb una pena de 10 anys de presó.

Degut a això, canvià, forçament, el treball de la EEC: abans consistia en campanyes públiques cap a un treball contrari a la conscripció i a l'apartheid; ara s'ha de lluitar, així les coses, pel dret a la lliure expressió. Amb l'agrovament de la censura de la premsa (11-XII-1986), empitjorà encara més la situació.

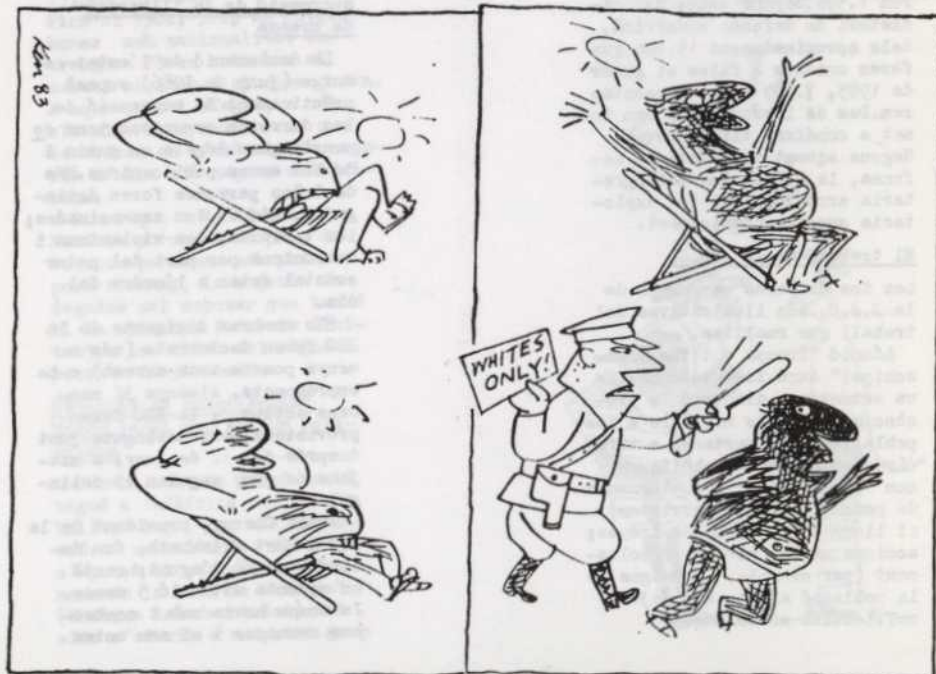
Segons les noves disposicions, està prohibit, per exemple, que un periodista romani en una localitat o des d'on la pugui divisar en la qual tinguin lloc disturbis, reunions prohibides o accions de les forces de seguretat. Està prohibit també reproduir declaracions si el contingut de les quals és considerat subversiu, propagar informacions sobre persones detingudes, àdhuc en el cas de què hagin estat posades en llibertat, etc.

D'aquesta manera, la situació, ja per si complicada, de la EEC es torna encara més difícil. Així, la EEC havia pogut, fins al moment, mantenir-se un peu en l'estret fil de les diferents lleis i fer, per exemple, públiques algunes declaracions en contra de la conscripció. Sota les agravades condicions excepcionals, el règim no necessita ja presentar proves de què les activitats de la EEC es troben "objectivament" dirigides a atiar la resistència en contra de la conscripció.

Només agreujar-se la censura, la policia assaltà el 12 de desembre de 1986 les cases d'activistes de la EEC. A Ciutat del Cabo, per exemple, foren detingudes nou persones i emprigonades amb l'argument de què "haviem fet declaracions subversives".

La EEC, però, no només no se deixa suprimir, sinó que en els últims temps ha fundat nous grups. Durant els nadius realitzà en diferents ciutats accions en contra de la venda de joguines de guerra.

Resulta especialment atòmic el fet de què, mentre tant, comencen a produir-se

October 1983

la primera signa de reconeixement també entre els objectors bosc (africans): a Pretòria s'ha reunit el primer grup corresponent (de llengua sud-africana) de la SAA: la END (Indig Nasionale Diensplieg). Els objectors sud-africans volen asil

Degut a les terribles penes amb les quals es castiga l'objectió de consciència, des de finals dels anys 60 són cada vegada més els africans que decideixen marxar a l'estranger (o que passen a la clandestinitat). Els afectats són segurament uns 10.000. La majoria d'ells es troben assentats a la Gran Bretanya i Holanda. Per això ja el 1978 es podé fundar a Londres el COSAWR (Committee on South African War Assistance).

Aquest grup treballa estretament amb el moviment anti-apartheid, dona informació sobre la militarització de Sud-àfrica i recollia els objectors sud-africans i namibis a l'exili (per exemple, en la sol·licitud d'asil). Des del 1979, el COSAWR té també una oficina a Holanda. També publica el butlletí bimensual RESISTER.

A la RFA, la situació dels objectors sud-africans i namibis no és precisament idíl·lica (ho és per als altres asilats?). Tot i així, també a la RFA està urgent la resolució de 1978 de la ONU en la qual es diu: "...s'exigeix a tots els Estats membres el concedir a aquestes persones (objectors i reservistes sud-africans) de bona gana tots els drets i el recolzament corresponents a les disposicions legals existents per als refugiats." Però resulta clar que el govern federal no ha demostrat res d'això, o, almenys, mai ha actuat en aquesta direcció. Així, a la RFA només romanen, pel moment, sis objectors sud-africans.

Franz Nadler
D.F.G.-V.K. Offenbach

SI HAS NACIDO EN 1970, ESTA INFORMACION TE INTERESA

Ara la MILI
t'ofereix molt més

CAMA
ASEGURADA

SERVICIO DE
RANCHO

TAQUILLAS
PERSONALIZADAS

INCENTIVOS
ECONOMICOS

LETRINAS

AGUA
POTABLE

MUJERES EN CANTIDAD
(PRÓXIMA INCORPORACIÓN)

CORREO

OCIO Y
TIEMPO
LIBRE POR
UN TUBO

DURANTE LOS VIAJES DE PERMISO, GRANDES
POSIBILIDADES DE MATARTE EN LA CARRETERA,
OBTENIENDO ASÍ, TU LICENCIA EN EL ACTO!

Y RECUERDA LAS 3 OPCIONES:

TIERRA
(12 MESES)

MAR
(16 MESES)

AIRE
(12 MESES)

Reservas al teu
Ajuntament

Ministerio de defensa

FIREBALL ADVENTURES (UK)

invite you to spend
"A DAY IN THE COUNTRY LOCKED IN COMBAT"
£15 covers a full day playing and includes a hot meal.
BRITAIN'S FASTEST GROWING SPORT.
**OUR BATTLEFIELD BEING JUST 30 MINS FROM
LONDON ON A2 (NEAR DARTFORD TUNNEL)**

With double action, rapid fire, six shot paint pellet
guns, protective goggles and clothing, each team
is briefed on the rules before battle commences.
The object of the game is to capture the enemy
flag, and return it to your own camp, without
being shot.

AN EXHILARATING NEW OUTDOOR TEAM SPORT
PHONE NOW FOR BOOKING FORM.
INDIVIDUALS, GROUPS, COMPANIES

FIREBALL ADVENTURES (U.K)
14 LOAMPIT HILL
LEWISHAM
LONDON SE13 7SW
01-692 1661

**FIREBALL
ADVENTURES
(Regne Unit)**

(reproducció d'un anunci publicat a la revista
anglesa METROPOLITAN del 27 d'octubre d'enguany)

Us convidem a passar "Un dia al camp dedicat al combat"
15 lliures (aprox. 3000 ptes.) inclouen tot un dia de joc i un menjar calent.
L'esport que creix més ràpid a la Gran Bretanya
El nostre camp de batalla és només a 30 minuts de Londres oer l' A2 (a prop
del túnel de Dratford)
Amb doble acció, foc ràpid, pistoles de sis tirs amb bales de pintura, ulle-
res i roba protectora, cada equip és informat de quines són les regles abans
que la batalla comenci.
L'objectiu del joc és capturar la bandera enemiga i portar-la a camp propi
sense haver estat tocat (per les bales de pintura).
Un esport de grup que es practica a l'aire lliure i és d'allò més divertit.
Telefona ara per reservar plaça.
S'admeten persones soles, grups i també empreses.

JORNADA SOBRE INSUBMISSIÓ A TOLOSA

Quan a finals d'estiu vàrem rebre una carta del MOC de Tolosa de Llenguadoc proposant-nos uns mena d'"agermanament" a tothom li va entusiasmar la idea. Conèixer gent d'altres països sempre és interessant i obre la porta a l'intercanvi d'idees. I segur que més d'un devia veure l'ocasió per marcar-se una estada a terres occitanes a preus mòdics.

Doncs bé, en aquests darrers tres mesos no hem deixat de rebre noves des de Tolosa, incloient la visita d'una delegació a finals de setembre. I a cada carta que arriba ens plantegen nous casos d'insubmissos amb judicis i, evidentment, ens demanen col·laboració i solidaritat. L'últim és el cas de Pierre Serres, per qui hem estat recollint signatures.

Però una de les proposicions que van aixecar més expectatives era la d'una trobada per parlar sobre el tema de la insubmissió, precisament. El dia senyalat era el 4 d'octubre i, finalment, no hi va poder anar ningú. De totes maneres ens han enviat un resum del programa que varen desenvolupar.

L'ordre del dia era:

- De 10 a 12: presentació històrica de l'insubmissió sobre els nostres dies per Michel AUVRAY i Damien THEBAULT (advocat).
- De 2/4 de 2 a les 2: video sobre la campanya d'insubmissió a Àfrica del Sud.
- De 2 a 3: situació actual de la insubmissió.
- De 3 a 4: treball en grups.
- De 4 a 5: presentació del treball en grups.

De l'exposició històrica del matí cal destacar, del resum que ens han fet arribar els companys de Tolosa, alguna informació concreta: Des de l'any 63 es reconeix el dret d'objectió, però no és fins el 83, vint anys després, que es posen en funcionament els serveis civils. És a partir de llavors que comencen a aparèixer els primers insubmissos. Hi ha un element important a tenir en compte: l'any 1981 es suprimeixen els tribunals militars.

Sociològicament es divideixen en dos grups: per una part tenim els Testimoniis de Jehovà, que numericament són la part més important i que accepten amb docilitat les condemnes; l'altre nucli el configuren els insubmissos polítics que justifiquen la seva actitud amb raonaments antimilitaristes.

Tot i que els tribunals militars s'han suprimit a la pràctica es troben que quan es tracta de jutjar a un insubmiss els tribunals ordinaris no en volen saber res del tema i es declaren incompetents. Llavors es trasllada a un tribunal especialitzat en assumptes militars. Els magistrats són els mateixos que en els casos de dret comú. Però el fet que els judicis tinguin lloc en Tribunals centrals, a molta distància del lloc d'origen del processat, dificulta notablement la solidaritat.

Qüestions d'aquest tipus i d'altres van ser tractades pels grups de treball i com a resultat hi ha tot un seguit de recomanacions jurídiques i tècniques per ajudar en la defensa dels processats.

En total assistiren a la jornada una trentena de persones procedents de la regió propera a Tolosa. Llàstima que no hi poguéssim anar ningú d'aquí! De totes maneres no passarà gaire temps que ja tornarem a tenir notícies seves i qualsevol dia organitzarem una "expedició" per tornar la visita que ens varen fer.

TRIBUNAL de TOULOUSE
mardi 3 novembre a 30h

**SOUTIEN à
Pierre Serres
OBJECTEUR-INSOUMIS**

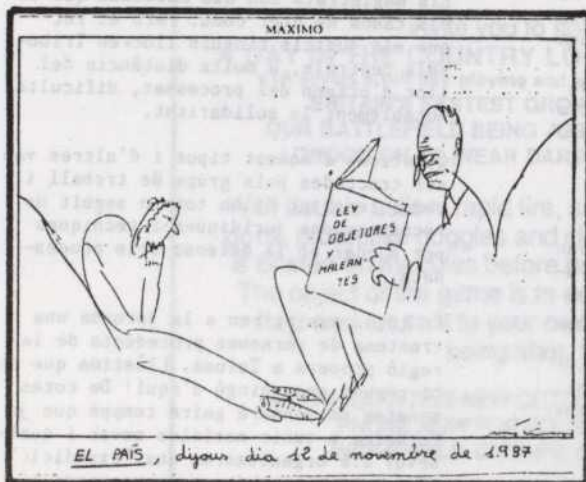

**SOLIDARITE
CONTRE LA REPRESSION
POUR LA LIBERTE D'OPINION**

Madrid es así!

Assemblea del MOC

7 i 8 de novembre

El Tribunal Constitucional fa pública la sentència sobre la LOC i la PSS. Es convoca automàticament una Assemblea del MOC a Madrid.

Així doncs, equipatge, cotxe, "perico" i a passar el cap de setmana a l'estranger.

Molta assistència de grups.

Es comença la trobada amb una valoració política sobre la sentència, què s'ha fet, què s'està fent i les repercussions a la premsa, per part dels diferents grups. Hi ha quasi unanimitat quant al tractament fet sobre la qüestió.

Es constata que a nivell de Principat de Catalunya hi ha hagut una forta repercussió als diversos mitjans de comunicació pel què fa a la intervenció del MOC i la seva primera valoració i exposició de postures davant la sentència. Tot seguit es passa a revisar l'estratègia a seguir d'ara endavant. No hi ha cap variació referent a la postura que el MOC ha assumit davant la PSS: negar-se a anar i a fer el Servei Civil, INSUBMISSIÓ. Tot i així hi ha noves condicions que envolten la qüestió de la PSS. S'ha fet públic, per part del Ministeri de Justícia, que a partir de l'any vinent es començarien a realitzar els Serveis Cívils, però s'iniciarien amb uns 3.000 o 3.500 objectors.

Què passarà amb tota la resta d'objectors?

Què fer davant la possible "exenció", d'un nombre indeterminat d'objectors, de realitzar la PSS?

Es féu una proposta que era combinar l'estratègia que envolta la insubmissió per tal d'ampliar les postures col·lectives de desobediència a la Llei d'Objectió des de diferents sectors d'objectors segons cada situació legal:

- 1/- Els objectors que siguin cridats a fer la PSS, negar-se a anar-hi : INSUBMISSIÓ.
- 2/- Els possibles exents (si és que n'hi ha), renunciar davant el CNOC a la condició o estatus d'objector. D'aquesta manera es

torna a la jurisdicció militar i són cridats a fer la mili.
Llavors negar-s'hi a anar.
S'augmenta el nombre d'objectors que desobeeixen la Llei d'O.
de C. i s'impliquen directament en la moguda donant un suport
real a:

- 3/- Els objectors que s'hi han declarat un cop començat el Servei Militar. Els actuals i els que hi pugui haver a partir d'ara.
- 4/- Els objectors als quals se'ls hi denegui la Declaració col·lectiva (per no ser model de Instància legal) i es neguin a anar a fer la mili.

Això no és més que una proposta que cal discutir i debatre per part dels diferents grups d'objectors vinculats al MOC. Evidentment no és senzill. Hi ha dificultats i dubtes.

Es seguí el treball encaminat al suport social a les postures del MOC : - A què es vol arribar?

- Objectors col·lectius, (fer sondeig sobre les propostes).
- Altres grups d'objectors.
- Entitats prestacionistes, (Intentar que es posicionin en contra d'assumir objectors en Servei Civil).
- Població en general, (Mitjans de comunicació-Difusió de la postura d'insubmissió).

Es veieren importants les mobilitzacions al carrer.

Dates concretes :

- 1 de desembre, dia preses de consciència.
- 28 de " " , 3 ar aniversari de la LOC.

Hi hagué qüestions que quedaren una mica pendents, que s'han d'anar discutint:

- Infraestructura davant la possibilitat de repressions massives.
- Política davant el Consell de la Joventut d'Espanya i Consells de la Joventut locals.
- Manifest del MOC'87 .

Tornàrem a Barcelona amb el "perico" una mica marejat.

EL MOC està de moda!!

ATENCIÓ OBJECTOR/A !!, està al caure l'ampli mostrari de models de desobediència civil i d'insubmissió que el MOC té previstos per a la propera temporada. Causaran impacte!. No te'ls deixis perdre!. Posa't al dia!!!!.

Escull i adquireix aquell que et vagi a mida.

D'imminent aparició en els propers MOCADORS.

De venda exclusiva al BOULEVARD DEL CASAL i demés concessionaris Anti-mili.

Però, vigila!!!... que no et donguin AOC per MOC.

EL MOC CREA ESTIL !!!

3ª ASSEMBLEA D'OBJECTIÓ FISCAL

El dia 7 de novembre a les Cotxeres de Sants de Barcelona es va fer la 3ª Assemblea d'Objectors Fiscals de Catalunya.

Com sabem la Campanya d'Objectió Fiscal està impulsada a Catalunya per la Coordinadora Pacifista, Justícia i Pau i el MOC. A la resta de l'Estat la porta únicament el MOC. L'objectiu, però, és que deixi de dependre d'aquests grups per constituir-se en Assemblea d'Objectors, amb funcionament autònom.

L'objectió fiscal (OF) consisteix en descomptar de la Declaració de Renda un percentatge proporcional a les despeses militars, per a desviar aquests diners cap a projectes per la pau, la lluita contra la pobresa, a favor dels drets humans, la cooperació internacional, etc...

L'assemblea començà amb la valoració de la campanya 1987, els resultats de la qual es poden veure en els quadres adjunts. Les dades són, possiblement, inferiors a les reals pel fet que molts objectors no envien la fitxa del cens, i d'aquesta manera l'assemblea no té coneixement de que s'hagi fet.

A continuació es valorà la campanya de recollida de signatures en suport de l'OF i demanant que es legisli aquesta qüestió, entenent l'OF com un dret. La sentència del Tribunal Constitucional negant el caràcter de DRET FUNDAMENTAL a l'objectió de consciència al servei militar pot ser un entrebanc per a que això es pugui aconseguir. Fins ara s'han recollit a Catalunya 5.500 signatures. Es pensa continuar fins a les 10.000 per presentar-les. Fins ara el MOC estatal no s'ha posat encara a recollir-ne. Si quan s'arribin a les 10.000 el MOC ja n'ha recollit, s'afegiran a les de Catalunya i sinó es presentaran igualment.

Els projectes del MOC que fins ara s'han finançat amb l'OF són:

una cooperativa a Marinaleda (Andalusia), una escola a Managua (Nicaragua) i al llarg d'aquesta darrera campanya, un Casal de la Pau a Quintanilla de So-moza, al costat del camp de tir de El Teleno (Lleó) i les Brigades Internacionals per la Pau a Centreamèrica. Es té pensat elaborar un dossier sobre aquests projectes amb fotos i material divers.

La campanya pel 88 es té previst començar-la molt abans, de forma que pel desembre ja es tingui redactat l'opuscle. Hi ha diverses propostes per fer-lo més accessible i, a l'hora, amb més informació relativa a recursos, embarcaments, etc... ja que la repressió per part d'Hisenda és la que més està agobiant, a hores d'ara, als objectors fiscals.

Hi ha el projecte de crear grups comarcals, per la qual cosa els grups de comarques d'objectors del MOC es podrien posar en contacte amb els d'OF per coordinar-se. La descentralització permetrà presentar projectes locals que afavoriran l'extensió de l'OF.

Es té previst fer un acte de presentació de la campanya que s'aprofitarà per fer la denúncia de l'increment constant de les despeses militars.

Si algú té projectes que vulguin adherir-se a la campanya pot presentar-los sempre i quant estiguin mínimament documentats i pressupostats.

L'Assemblea Permanent d'OF es reuneix els dimecres de 18 a 20 a Justícia i Pau (Rivadeyra, 6, 10é.) i els primers dimarts de cada mes es coordinen els grups

CENS ANY 1987 (Exercici Fiscal 86)

Cal recordar que aquestes dades són les obtingudes dels fulls del cens que han estat tramesos als dos centres coordinadors: Madrid i Barcelona. És ben segur que aquestes xifres són molt més elevades, ja que moltes persones no ho fan saber.

RESUM A NIVELL DE TOT L'ESTAT ESPANYOL

nº Objectors/es	Declaració positiva (a pagar)	Declaració positiva esdevé -	Declaració negativa (a retornar)	Dades incompletes	Totals
Centre Coordinador Madrid	154	94	142	16	406
Centre Coordinador Barcelona	83	52	105	2	244
Quota líquida zero 4					
TOTAL	237	146	247	18	650
Nº d'ingressos efectuats en el C.C. dels projectes alternatius proposats pel MOC estatal però que no s'ha rebut enquesta					237
OBJECTORS/ES CENSATS EN TOT L'ESTAT.....					887

IMPORT DE l'Objecció Fiscal (ptes)	Centre Coordinador Madrid		Centre Coordinador Barcelona	
	Ingressat	Reclamat	Ingressat	Reclamat
QUINTANILLA DE SOMOZA	2.730.850	2.970.103	63.024	142.675
BRIGADES INTERNACIONALS	2.830.424		83.901	285.185
CARITAS	136.086	?	144.663	71.286
MANS UNIDES	58.178	?	149.473	153.819
GREENPEACE	51.702	?	23.898	49.585
ALTRES DESTINACIONS	446.699	416.632	1.258.159	1.844.716
	6.253.939	3.386.735	1.723.118	2.547.266

Total ja ingressat: 7.977.057 ptes./ Total reclamat: 5.934.001 ptes./

Total Objectat: 13.911.058 ptes.

Notes: Aproximadament un 58% d'objectors/es no envia el cens.

La distribució de diners pels projectes de Quintanilla de Somoza i Brigades Internacionals per la Pau és provisional a l'espera que algunes persones facin saber a quin projecte ho destinen.

RESUM DE LES ENQUESTES REBUDES EN EL CENTRE COORDINADOR DE BARCELONA

Distribució geogràfica d'objectors/es per comarques i altres indrets

All Empordà	1	Garraf	2	Segarra	1	Horta de València	6
Baix Camp	9	Garrotxa	1	Segrià	3	Ribera de Xúquer	1
Baix Llobregat	16	Gironès	4	Tarragonès	1	Xàtiva	3
Baix Penedès	1	Maresme	9	Vil·les Occi.	13	Baix Cinca (Fraga)	1
Bages	2	Osona	10	Vallès Orien.	8	Bilbao	1
Barcelonès	125	Pallars Jussà	1	Mallorca	2	Saragossa	1
Berguedà	2	Ripollès	1	Menorca	18	Terol	1

CENS ANY 1987: DESTINACIONS ALTERNATIVES. Nº D'OBJECTORS/ES SEGONS TIPUS DE DECLARACIO DE RENDA. IMPORT DELS DINERS OBJECTATS

ENTITATS I PROJECTES ALTERNATIU	Nº D'OBJECTORS/ES SEGONS TIPUS DE DECLARACIO RENDA				IMPORT	
	Negativa	Positiva	P/N	Total	Entregat a entitat	Reclamat a Hisenda
ACCIÓ SOLIDÀRIA CONTRA L'ATUR	10	6	18	34	225.457	386.780
AMNISTIA INTERNACIONAL	9	17	5	31	358.176	220.552
INTERMON	13	8	3	24	154.821	312.495
ALIMENT SOLIDARI	15	8	-	23	135.610	325.669
MANS UNIDES	6	8	4	18	149.473	153.819
CARITAS	7	9	1	17	144.663	71.286
JUSTÍCIA I PAU	6	8	3	17	103.341	127.686
BRIGADES INTERNACIONALS PER LA PAU	9	4	3	16	83.901	285.185
QUINTANILLA DE SOMOZA (Centre Pau)	7	3	1	11	63.024	142.675
AGRUPACIÓ PRO-SUBNORMALS D'OSONA	2	5	3	10	135.450	32.052
GRUP ORNITOLÒGIC BALEAR	4	2	1	7	18.069	34.109
MOVIMENT O'7	5	-	1	6	10.551	147.762
MOVIMENT D'OBJECCIÓ DE CONSCIENCIA	1	2	1	4	21.237	31.885
MEDICUS MUNDI	2	-	1	3	14.960	55.260
GREENPEACE	1	-	2	3	23.898	49.585
COORDINADORA CATALANA DE SOLIDARITAT AMB NICARAGUA	-	-	2	2	8.492	45.342
CENTRE CASA NOSTRA (Taller ocupacional dism. físics)	2	-	-	2	-	556
CENTRE INFORMACIÓ PLUJA ÀCIDA	2	-	-	2	-	30.815
FUNDACIÓ PER LA PAU	-	-	2	2	8.351	33.588
ALTERNATIVA VERDA	2	-	-	2	-	30.815
ÒSCAR ROMERO	-	-	1	1	17.000	3.000
INSTITUT POLEMOLOGIA VÍCTOR SEIX	-	1	-	1	10.165	-
Pro-Agermanament de les Comarques Penedès-Garraf amb CELAYA NORTE (Nicaragua)	1	-	-	1	-	1.675
COMITÈ SOLIDARITAT AMB EL SALVADOR	-	1	-	1	14.135	-
PERE MITJANS	1(part de la destinació)				-	24.040
A DECIDIR/NO ESPECIFICA	1	1	-	2	22.254	635
QUOTA LÍQUIDA ZERO	-	-	-	4	-	-
TOTAL 25 destinacions	105	83	52	244	1.723.118	2.547.266
	(43'5%)	(34'5%)	(22%)		(40'35 %)	(59'65 %)
Import total objectat					4.270.384 pessetes	

Import mitja de l'objecció fiscal: 17.502 ptes/persona

REPRESSIÓ

Agustín Duarte, després d'haver passat 180 dies empresonat sense judici, ha estat condemnat a la sentència d'un any de presó. El "delicte" ha estat que li van descobrir, sota de l'uniforme militar, una samarreta amb dibuixos i textos contra l'exèrcit i Espanya.

Giusseppe Coniglio, objector i anarquista de la regió de Catània (Sicília) ha estat arrestat per la policia el 25 d'agost, dos dies després d'haver trencat simbòlicament la seva cartilla militar explicant les seves conviccions antimilitaristes en una assemblea pública a Catània. Un cop empresonat va iniciar una vaga de fam. Jutjat el 30 de setembre, ha estat condemnat a 14 mesos de presó. Per mostrar la nostra solidaritat escribiu a: Giusseppe Coniglio, Corso Pisane 201, 90121 Palermo (Italia).

A Polònia Oskar Kasperek, Piotr Rozyczki i Marek Radko, són tres objectors empresonats per negar-se a fer el servei militar. La legislació polaca no reconeix el dret d'objectió i tan sols existeix un "servei sense armes" per casos molt concrets. L'abril de 1985 es creà el Moviment Llibertat i Pau per un grup d'Ecologistes i pacifistes. Actualment agrupa a uns 100 membres i un miler de simpatitzants. Per exigir la llibertat d'aquests tres objectors empresonats amb penes entre els dos i els dos anys i mig, uns 50 membres de Llibertat i Pau realitzaren el setembre una vaga de fam d'una setmana.

Pel que fa a l'Estat francès la situació es manté en la línia que comentàvem en l'anterior MOCADOR. En el cas de l'Eric Hebert cal dir que l'han traslladat a la presó de Douai. La nova adreça per escriure i donar-li ànims és: Eric Hebert n. ecrou 12173, cellule n. 338 B, Maison d'arret de Douai, 505 rue de Cuinay, 59500 Douai, France.

També tenim notícies de Hervé Ballester, empresonat des del 6 d'octubre passat per negar-se a vestir l'uniforme de l'exèrcit i refusar l'estatut d'objector de consciència. Com la resta d'insumisos li pot caure una condemna de 10 a 15 mesos

de presó. Des del seu empresonament s'ha declarat en vaga de fam. Podeu escriure'l a Hervé Ballester. Maison d'arret de Montluc, 1 rue Jeanne Hachette BP 3001, 69391 Lyon, France.

Finalment, quatre ratlles sobre la situació a Grècia. Michalis Maragakis, del que us hem parlat en els darrers MOCADORS, en aquest moment compleix condemna de quatre anys. La seva situació no sembla que hagi de tenir una solució a curt termini tenint en compte els projectes del govern socialista grec en el tema de l'objectió de consciència. Fa uns dies vàrem rebre una carta dels companys de Grècia demanant que realitzéssim accions en suport a les seves reivindicacions. Per una part demanen que denunciem públicament la situació que pateixen i per una altra que treballem l'àmbit més estrictament polític i concretament el del Parlament Europeu per presionar al govern grec. Possiblement quan us arribi aquest MOCADOR a les mans, si heu estat pendents de la premsa, ja estereu informats d'alguna de les accions realitzades.

HASANAS BÉLICAS 2

RESUMEN DE LO
PUBLICADO:

MIENTRAS DIRK
DECIDE HACERSE
OBJECTOR, PER-
DIENDO POR ELLO
EL APRECIO DE
NANCY, SU
NOVIA...

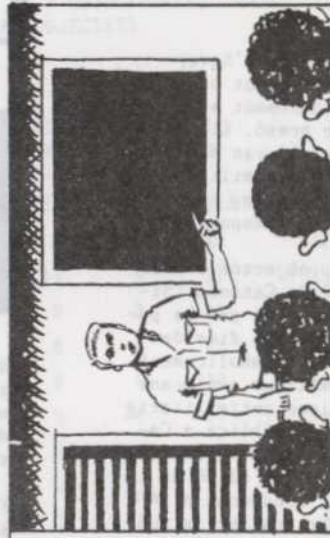
... SU AMIGO
CLARK, PILO-
TO DE UN
F-18, ES
ABATIDO EN
COMBATE
CONSIGUIENDO
SALVAR LA
VIDA, AL
LANZARSE
EN PARACAÍDS

UNA VEZ EN TIERRA, CREYENDO ESTAR EN
TERRITORIO ENEMIGO, CLARK SE ARRASTRA
DESORIENTADO EN BUSCA DE AYUDA...

NO LEJOS
DE ALLÍ, UN
COOPERANTE
OCCIDENTAL
ENSEÑA A
ALGEBRA A
UN GRUPO
DE NATIVOS
EN UNA
PERDIDA
ESCUELA
RURAL...

ESE
HOMBRE ES
NUESTRO
AMIGO DIRK
QUIEN, COMO
INSUMISO
DEL MOC,
DEBÍO HUIR
DEL PAÍS
AL DECLARAR
LA GUERRA...

A-AYUDA!

CLARK, AMIGO!

AL DECLARARSE LA GUERRA...

CLARK RELATA A DIRK SU ÉPOPEYA Y LE CONFÍA ADemás SU DECENIO ANTE VIDA MILITAR...

...TE COMPRENDO, AMIGO, PERO AHORA DEBEMOS PARTIR HACIA ZANZIBAR, PUES LAS TROPAS INFIELES DE **BERBUECOS** AVANZAN HACIA AQUÍ Y DE LO CONTRARIO, NO TARDARÍAN EN LLEGAR Y APRESARNOS...

DE MADRUGADA, EMPRENDEMOS CAMINO HACIA LA FRONTERA DEL MÍTICO REINO DE ZANZIBAR...

¡AHÍ VAN UNOS IMPERIALISTAS VAMOS A ACABAR CON ELLOS!

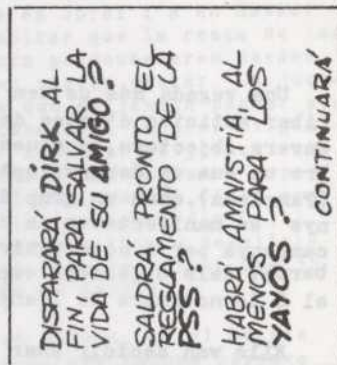
¡CUIDADO, DIRK!

COGE EL ARMA Y DISPARA, DIRK!

DURANTE UNOS ETERNOS SEGUNDOS, SUS FIRMES CONVICCIONES DE PACIFISMO Y NO VIOLENCIA SE CRUZAN CONFUSAMENTE EN SU CABEZA. DIRK NO SABE QUÉ HACER...

DISPARA, DIRK AL FIN, PARA SALVAR LA VIDA DE SU AMIGO. SALDRA, PRONTO EL REGLAMENTO DE LA PSS. HABRÁ AMNISTIA, AL MENOS PARA LOS YAYOS.

CONTINUARÁ

JUDICI AL MOC D'IRUÑEA

Una vegada més us hem de fer arribar notícies d'actes de repressió envers objectors, en aquest cas, sobre un que es desenvolupà a Iruñea (Pamplona), quan un grup de companys es manifestaven a dins de la campanya per aconseguir la llibertat dels objectors empresonats, el 8 de novembre de l'any passat.

Ells van decidir anar a fer una acció davant del govern militar de la ciutat, i després d'aplegar-se a una plaça propera es dirigiren cap allà. Però, heus aquí que abans d'arribar, van veure que l'edifici estava completament rodejat per camionets i nombrosos efectius de les forces ocupacionals. Vist que no podien continuar endavant, van decidir seure a la vorera, tot just enfront d'una comissaria, molt a prop del lloc a on es trobaven. No van fer gaire cas de les amenaces de la policia, en les quals se'ls "convidava" a que es disolguessin, puix que serien identificats si no ho feien, però en cap moment se'ls va dir que serien detinguts. Així les coses, uns quants policies començaren a emportar-se la gent amb la "cura" habitual, cops de puny, patades i empentes del bo i millor s'escamparen per tot arreu, mentre que els objectors oferien una resistència estrictament passiva, i en tot cas tractaven d'impedir el ser maltractats, però mai responent a les agressions patides.

Després de que tots ells van ser detinguts i identificats, quedaren en llibertat, no obstant això, amb un procés judicial obert per desobediència als agents de l'autoritat. El judici es celebrà el passat 6 d'octubre, i els hi demanaven, tant el fiscal com l'acusació particular 7.500 pessetes i 10 dies d'arrest menor per un d'ells per unes "presumptes" agressions a uns policies. Finalment, tots els objectors van ser condemnats al pagament de 100 ptes. i la lliure absolució per l'acusat d'agressions.

Però, el MOC d'Iruñea no està disposat a acceptar que se'ls consideri legalment culpables i tampoc, que per sortir amb cartells reivindicatius al carrer, s'hagi de fer una comunicació prèvia al Delegat del Govern, o que en cas contrari, la policia estigues autoritzada a intervenir identificant-los i detenint-los.

Ells recorden que el que van fer és una pràctica habitual a la ciutat, com ara les Gestores Pro-Amnistia, l'Associació per la Pau d'Euskal Herria, etc., que quan convoquen els seus actes, sempre a la vora d'institucions oficials, mai no passa res; tampoc, ha passat res en d'altres actes antimilitaristes organitzats a altres llocs, i és que el problema no és el tipus d'acte o acció que es volia fer, si no el lloc a on es volia fer, la seu sacrosanta del destacament militar espanyol a la "província". Per tant, amb aquesta sentència s'afirma que, no només a dins de les casernes la democràcia està proscripita, si no que també ho és a les voreres i façanes dels seus voltants, i el reivindicar-la és un acte subversiu que ha de ser castigat.

Els companys d'Iruñea pensen que ja que hi som en un "Estat social i democràtic de dret", no estan de cap manera disposats a que se'ls condenni pel fet de fer ús del dret de llibertat d'expressió. Segons els informes, tant del fiscal com del advocat de la policia, no se'ls ha processat per reivindicar el dret a la objecció de consciència, sinó per haver desobeït a les ordres de la policia. Aleshores, si ens trobem davant d'una negació sistemàtica d'un dret fonamental de la persona, i si els companys decideixen sortir per defensar-ho, no fent ús d'altre cosa que no sigui el dret a la llibertat d'expressió, es troben amb que la policia els hi fa callar, sent el lògic i correcte desobeir aquesta ordre. Enfront de la "obediència debida", cal una resposta enèrgica, ja que cap cosa es pot justificar per aquest motiu, i si no recordi's el cas dels guardies civils que obeïnt

a superirs van entrar al Congrés el 23-F o el dels militars genocides gentins. Així, les ordres de la policia es van desobeir conscientment, els drets fonamentals de la persona s'han de fer valer en qualsevol moment i lloc, sempre. La objecció de consciència ha de ser aplicable abans, durant i després d'haver fet la mili.

Hom pren aquesta sentència com el que és veritablement, un càstig. Això fa que es recorri legalment. No els hi preocupa la multa, però sí que els hi treguin els seus drets i els posin a disposició de la policia.

JUDICI A JORDI PINYA I XAVIER COSTA

El dimarts 17 de novembre i en tercera convocatòria tenia d'haver-se realitzat el judici contra en Jordi Pinya i en Xavier Costa per l'acció realitzada durant la campanya per la llibertat d'en Cesc Alexandri. Per qui no se'n recordi va ser arrel de l'ocupació d'un pis depenent del Ministeri de Defensa, amb una vintena de companys, que ells dos van ser detinguts d'una manera totalment arbitrària.

Amb el de l'altre dia eren tres les convocatòries que s'han realitzat i cada vegada hi ha hagut problemes. Però aquest cop la cosa va anar més lluny. L'hora concertada per iniciar-se era la una del migdia. En aquell mateix moment hi havia aproximadament 60 persones esperant-se per poguer assistir al judici. En previsió de que la gent no cabria en les claustroròbriques sales a on es realitzen les visites es va sol·licitar una amb dimensions suficients perquè tothom hi pogués ser. La jutge no va volguer saber res del tema.

Posteriorment es va comprobar que quan era l'hora marcada per iniciar el judici encara n'hi havia 18 davant per sol·licitar-se. De nou una compareixença per protestar pel retràs.

Finalment quan va arribar el torn a en Jordi i a en Xavier va resultar que la resta de les seixanta persones eren davant seu per poguer entrar. La jutge exigia que deixessin passar als dos acusats. I la gent exigia poguer assistir al judici, que per això s'havien estat esperant. Total, que al final acaba arribant la Guàrdia Civil i obliga a tothom a desallotjar els jutjats, dient que ja és hora de tancar.

Pel que sembla, en el mateix moment en que tothom baixava les escales supervisats per la "benemèrita", la jutge cridava de nou als acusats. D'aquesta manera, mentres tota la gent abandonava els jutjats, a dins de la sala es realitzava el judici sense la presència ni dels acusats ni de l'advocat defensor.

La cosa no va quedar aquí, com ja us podeu imaginar. Les 60 persones, amb en Jordi i en Xavier i l'Arnau (l'advocat) varen anar tots plegats a posar una denúncia al jutjat de guàrdia per tot el que havia passat. I aquí començaren de nou més problemes. Primer resultava que en el jutjat de guàrdia no hi havia cap jutge de guàrdia. Després, quan va aparèixer, resulta que tenia que marxar per "aixecar un cadàver".

Entre una cosa i una altra no volien que es posés la denúncia. De nou torna a fer acte de presència la guàrdia civil a complicar les coses encara més. Finalment, després d'aguantar tota la tarda i quan ja era un quart de set s'aconsegueix fer la denúncia.

A resultes de tot això pel que sembla s'ha fet el judici i per tant cal esperar una sentència. Un altre tema és la qüestió de les denúncies posades: veiem si aniran tan depressa com la de la policia a en Jordi i a en Xavier.

Com sempre... CONTINUARA

eh!
tu!
Mina

1ª JORNADES ESTATALS DE JOVES PER L'ALLIBERAMENT GAI

(Barcelona, 10-11 i 12 octubre '87)

" Un cop més has d'explicar, justificar, demanar que t'escoltin, que això de l'homosexualitat no és cap malaltia, vici, tara, ... "

El passat mes d'octubre: Barcelona més gai que mai!. A la Casa Elizalde es celebraren les 1es Jornades de Joves per l'Alliberament Gai amb la participació de varis grups de l'Estat: el COGAM de Madrid, del País Basc l'EGAM i el JAG del Principat de Catalunya, a més de gent que provenia d'altres indrets, grups o col·lectius vinculats i agermanats amb la lluita que duu a terme el Moviment per l'Alliberament Gai, com ara el MOC, per posar un exemple (?).

La participació es valorà molt positiva tant a nivell d'assistència com en els diversos debats que es realitzaren.

Durant tres dies es va estar treballant incidint en varis temes i qüestions. Entre d'altres:

- Àmbit de la quotidianitat:

- Família
- Grup d'amics
- La ploma jove
- Joves gais i mov. alternatius

- Àmbit de les Institucions:

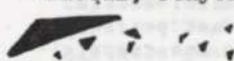
- Església
- Ensenyament
- Exèrcit
- Lleis i joves gais

Així com tot un seguit d'activitats i mogudes paral·leles.

Roda de premsa, pintada d'un mural, una festa, cercavila, jocs de saló, d'altres tallers, etc ... , i un debat com molt interessant que es presentava amb el títol: On són els joves gais?. Fent palesa la repressió existent i la falsa o hipòcrita tolerància que referent a aquests assumptes es viu al si de la nostra societat es conclogué força esperançador, no pas eufòric, quant a la implicació en el treball diari, quotidià o militant de nova gent.

On són els joves gais?. Com deia en Paulovsky, en un moment donat durant un espectacle, a una senyora: - Busqui, senyora, busqui, que tira d'un fil i cau tot el barri.

Durant les Jornades foren detinguts dos nois, per fer-se petons, mentre passejaven per la Via Laietana. Foren traslladats a comissaria i posats en llibertat tres hores després. Segons la policia havien estat detinguts per escàndol públic.

Es realitzà una concentració, davant de la "Jefatura Superior de Policía", en la qual s'exigí la derogació de la Llei d'Escàndol Públic, la promulgació d'una Llei Anti-discriminatòria, la dimissió del Governador Civil com a responsable directe de la detenció i també es cridaren d'altres eslògans. S'entregaren autoinculpacions en solidaritat amb els dos detinguts i es féu una petonejada general davant dels nassos de la "bòfia".

Concloes les Jornades continua el treball de cadascú en el seu àmbit d'actuació. Si més no, però, amb nous estímuls per a poder seguir, entre d'altres coses, estimant com vulguia.

Tot seguit s'apunten uns fragments trets d'un dels textos que configuraven el joc de Ponències d'aquestes Jornades.

A TÍ, QUE DICES NO ENTENDER

"(...) A tí, que guardas el rubor, que la conciencia te carcome el progresismo, que la mirada te tiembla cuando ves lo mágico de dos besos masculinos. A tí, que pese a comprendernos tanto, insistes que no entiendes. Va dedicado este escrito." (...)

" A tí, que dices no entender y te tiemblan los ojos y se te pierden las caricias, que sólo lo hiciste por probar, pero no te importaría repetir. A tí, que en definitiva te da pavor salir de tu armario de "falso" progresismo, una última cuestión:

- Partiendo de la base de que la práctica heterosexual es la dominante sobre la homosexual; ¿ Cuándo asumirás públicamente que practicas la última?." **A tú un...**

l edició de narracions, il·lustracions i còmics antimilitaristes inèdits

La colla que treballem en la confecció del butlletí MOCADOR ens hem proposat fer carrera en el món editorial. Com a primer pas volem publicar un parell de volums amb narracions, il·lustracions i còmics antimilitaristes que no s'hagin publicat mai fins al moment. No ens negarem que el mercat es troba fluix en tot el que fa referència als contes i dibuixos amb característiques militants. Del que anem sobrats és de tota mena de material adoctrinador, molt del qual fins i tot il·legible (i que ens perdonin els lletrats del món pacifista). Però tot el que fa referència al tema lúdic queda arraconat en poques planes de Fanzines i revistes alternatives, la qual cosa comporta un greu problema de dispersió. Nosaltres, des del MOCADOR (ara, braç editorial del MOC), ens hem proposat acabar amb aquesta situació i us demanem a vosaltres que hi participeu: directament els que teniu atribucions per escriure o dibuixar o, indirectament, fent arribar el missatge a un il·lustre il·lustrador o a un lletrat lletraferit que coneixeu. No dubteu que us trobeu davant d'una iniciativa de la que n'ha de resultar un dels més sonats best-sellers de finals de segle.

Val a dir que consideracions internes, que no creiem prudent exposar a la llum pública, ens obliguen a haver d'exigir unes normes mínimes per poder participar en l'el·laboració dels volums.

- 1r. Es condició "sine qua non" que qualsevol text, dibuix, gargot o cosa que preteneu que sigui reproduïda tingui un contingut corrosiu, mordaç, desconsiderat, injuriós i, àdhuc, insultant per tot el que fa referència al militarisme, inclosa la indústria de gorres de plat.
- 2n. Les narracions haurien de ser curtes, o sia, que no haurien de ser llargues, sinó tot el contrari. Però tampoc excessivament curtes, no fora que trobessim que no són prou llargues. Qui més qui menys ha llegit contes alguna vegada a la seva vida. Doncs és exactament això el que voldríem: ni acudits tontos, ni novel·les de cavalleries.
- 3r. Pel que fa a les il·lustracions, poca cosa a dir. No creiem poder garantir que la impressió es faci en color. La qual cosa ens fa recomanar que us limiteu al blanc i negre. Ho sentim molt, un altre cop serà.
- 4t. Finalment, els còmics. Aquí ens consta que hi ha qui es passa molt. O sia, que al lloro amb el que dibuixeu. En el moment de redactar aquestes bases l'organització no en té ni idea de quins són els hàbits dels ninotaires. Així que tirem pel dret i us demanem que els originals siguin de la mesura d'un foli (tants com vulgueu) i en blanc i negre.
- 5è. Per respecte a la gent que no ha pogut anar a escola i no ha estudiat idiomes demanem que tot el que tingui forma de lletra escrita estigui redactat en un català fabrià, acceptant-se qualsevol varietat dialectal llevat de la barcelonina i la de TV3
- 6è. La data límit d'entrega dels originals serà, commemorant que entrem en un any de traspass, el 29 de febrer en primera convocatòria i quinze dies més tard en segona.
- 7è. En el moment de l'entrega, l'original ha d'anar acompanyat d'un sobre amb les dades del seu autor: nom (real o suposat), adreça, tfn., edat (amb decimals), estat civil, etc...
- 8è. Aquest emotiu acte d'entrega suposa concedir el dret a la màfia del MOCADOR perquè en faci lliure ús de l'original, fins i tot la seva reproducció en qualsevol de les publicacions de la Cadena MOCADOR.
- 9è. En qualsevol cas ens reservem (esl del MOCADOR) el dret de publicar allò que atempti a la moral i als bons costums (des de la nostra visió, és clar). Tot allò que no ens agradi tindrà una especial difusió pública, perquè serveixi d'escàndol.

10è. El premi serà la publicació col·lectiva del material reunit. Pel dia de Sant Jordi de l'any 88 (el que ve) tindrà lloc la presentació en societat de tota aquesta collonada. Es voluntat de la casa fer dos volums: un de narracions i il·lustracions i un altre de còmics. Si les circumstàncies ho exigissin, però, se'n farien diversos, encara que s'arribés a superar la xifra de la Larousse. Evidentment en un acte d'aquesta índole es convidarien totes les autoritats civils i militars, a més dels autors.

11è. Hi haurà un premi especial per l'original que sigui motiu de querella per part dels militars, consistent en el cobriment de totes les despeses d'advocat.

12è. Els originals es podran recuperar un cap hagi tingut lloc l'esdeveniment de la presentació, sense que l'organització es faci responsable del seu estat.

últim. Qui fa i desfà en tot aquest sarau és/són la/les persona/es que assisteix/en a les reunions convocades per aquesta fi.

I ja n'hi ha prou!

EL MOCADOR: Novembre 1987

CARTA A CASA

1. 1981 de 1980

Estimateu pares:

Ja fa tres dies que hem arribat a la casa de Guifré. És un lloc molt maco, tot és de color verd i hi ha molts arbres. Molt aprop de la Masia hi ha un riu, però no ens hi podem banyar de tan freda com és l'aigua

Tot va anar molt bé fins a la tarda de fa dos dies. Feia poc que havíem dinat i amb la calor que feia tothom dormia la migdiada. Només els encarregats de la cuina i alguns monitors feien neteja i preparaven les activitats i els jocs per la tarda. Estàvem mig endormiscats quan vàrem sentir que arribava un vehicle. Aquí, a on fem les colònies, en tot el dia no se sent cap motor. Només un cop al matí aquell dos cavalls tan destarlatat d'en Toti fa un viatge fins al poble per anar a buscar el pa del dia i el menjar que falta. En sentir que arribava un cotxe, tots ens vàrem aixecar i vam sortir a l'era de la casa a veure qui era. Era un Jeep gros de la Guàrdia Civil, amb aquell color verd tan lleig. Varen parar davant mateix de la casa. De dintre en varen sortir sis persones: quatre eren Guàrdies Civils que portaven armes i aquell barret tan ridícul que sempre gasten. Amb ells varen venir dos senyors més. Un anava molt arreglat, portava corbata i un vestit d'aquells cars que contrastava amb la manera en que tots anàvem vestits. L'altre era un home molt més jove que duia cabells llargs i anava amb una bossa de viatge. Els guàrdies civils i els dos homes varen anar a on els monitors eren reunits i una estona més tard en sortien acompanyats de l'Arnau i es ficaren a dins del Jeep i se'n tornaren. Ens vàrem fixar que l'home dels cabells llargs no havia marxat.

Al cap d'una hora, quan ja tenien que començar les activitats de la tarda, ens vàrem reunir tots a la sala gran de la casa. Cap de nosaltres no entenia res. Tothom sabia que era previst fer una petita excursió a una font que hi ha a

l'altre costat de la muntanya. La Isabel, que va venir a buscar-nos perquè anessim a la sala, semblava enfadada i feia molt mala cara. Va anar arribant tothom i els últims en entrar van ser els monitors: per l'expressió que feia tothom vaig endevinar que hi havia problemes. Tots els nens estàvem silenciosos, sense atrevir-nos a dir res. L'Elena semblava que havia plorat perquè tenia els ulls ben vermells. Al seu costat hi havia l'home dels cabells llargs. A la fi en Toti va començar a parlar: "L'Arnau ha hagut de deixar-nos" -va començar- "no podrà tornar en tot el que queda de campaments i en el seu lloc hi haurà en Felipe. Així, docs, a partir d'ara ell serà el nou monitor". Ningú no obrí boca. Durant dos minuts no es va dir res. A la fi algú va preguntar: "Que s'ha posat malalt, l'Arnau?". De nou, un moment de silenci i en Toti torna a parlar: "Ha marxat perquè tenia una feina pendent i molt urgent". Tots ens vàrem mirar estranyats. ¿Com podia ser que l'Arnau, que feia mesos que estava preparant els campaments, ens hagués d'abandonar per "una feina que tenia pendent"? Ningú veia gens clar el que estava passant. A més, ¿que no hi havia ningú al Centre per substituir-lo que hagi de venir l'home dels cabells llargs?. De cop l'Elena, que havia sortit fora de la sala, entrà de nou tot excitada i es posà a parlar: "No és veritat. L'Arnau se l'ha endut la guàrdia civil per posar-lo a la presó. I, volue saber què ha fet?. Doncs va dir que no volia anar a fer el servei militar. Llavors li van dir que havia d'anar a treballar a Madrid durant un any i mig. I ell els hi va contestar que prou feina tenia... i no hi va anar. És per això que l'empressionen, perquè diuen que no vol fer res".

Tot va quedar en silenci. Des que vàrem entrar al Centre de petits hem tingut l'Arnau de monitor i l'hem vist hores i hores treballant, preparant les activitats... i ara de l'enduen per no fer res. Ningú no ho entenia.

Ens varen deixar una mitja hora lliure i, finalment, quan ja eren gairebé les cinc vàrem sortir tots d'excursió cap a la font. Semblava que ningú es coneixia. Tothom caminava sense dir res. S'endevinava que tots teniem l'Arnau en el pensament. Només se sentia la veu de l'home dels cabells llargs que intentava fer-se el graciós explicant acudits i històries que ningú li reia. La veritat és que a tots ens ha caigut molt malament. Amb l'Enric ja tiràvem plans d'un dia, quan dormís, tallar-li o pin-

s-prometre que us escriuré una altra carta per explicar-vos com van les coses.

Recom als avis i a la tieta.

Estons i abraçades del vostre fill:

GUSTINET

LES PRIORITATS MILITARS PERJUDIQUEN LES NECESSITATS DE LA POBLACIÓ MUNDIAL

Les despeses militars, que cada any dediquen els estats per als seus exèrcits, perjudiquen les necessitats reals de la població. Ara per ara, qualsevol família paga més impostos per finançar la carrera d'armaments que per educar els seus fills.

Les dues superpotències disposen de prou armament nuclear per destruir set vegades la Terra; tanmateix, es produeixen tres bombes nuclears al dia.

En els països en vies de desenvolupament, hi ha un soldat per cada 250 habitants, mentre que hi ha un sol metge per cada set mil.

La tecnologia moderna ha fet possible el bombardejament intercontinental en qüestió de minuts... mentre, en algunes zones del món les dones han de caminar unes quantes hores per anar a buscar aigua.

El Tercer Món, malgrat els problemes alimentaris, despèn cinc vegades més en importar armes que en maquinària agrícola.

Habitualment s'ha presentat les inversions en indústries armamentistes com una manera de generar llocs de treball. Justificació que, segons un estudi de l'International Coalition for Developing Action (ICDA), és totalment inacceptable.

Una mateixa inversió en la indústria militar que donés 35.000 llocs de treball, generaria 76.000 si aquesta inversió és dedicada a la construcció; 77.000 si fos per a Sanitat; 100.000 si anés per a Educació; i 132.000 si s'invertís en serveis públics.

Sobre mili: Objeción y Ejército

Pocas veces en el seno de la izquierda abertzale y radical se suelen suscitar debates públicos sobre el tema de la mili, del ejército y de la objeción de conciencia, es por ello que considero de máximo interés el provocado por el escrito publicado en EGIN firmado por Patxi Kidekoa y la respuesta de Joseba. Con el ánimo de contribuir a este debate, sumamente interesante, es por lo que escribo estas notas.

La primera constatación que se puede hacer es que estamos en 1987, esto, obvio por otro lado, marca de una forma definitiva el debate. El ejército español que tenemos enfrente no es el de la Rusia del 17, ni el que analiza Lenin o la III Internacional. Tenemos enfrente un ejército profesional. No podemos negar la evidencia de que el 38% de sus miembros son profesionales; ante esto, el peso de la tropa no resulta ni de lejos determinante en ninguna situación que se puede dar. No podemos manejar el señuelo de la profesionalidad como elemento determinante de la separación y del papel objetivo que cumple el ejército en el Estado español. Yo si me imagino un ejército como la guardia civil, el actual lo es. Pero ¿nos podemos imaginar un ejército distinto por el mero hecho de la desaparición del servicio militar obligatorio? Mucho me da que la situación sería similar a la actual. Pero la desaparición de esta pasada lacra, que es el servicio militar, sería fruto de la lucha de amplios sectores de jóvenes, por lo tanto sería una victoria del conjunto del movimiento popular sobre uno de los denominados sectores fácticos: el ejército. En la batalla por una Euzkadi independiente y socialista la desaparición de la mili es un estabón mas de la misma. En ese sentido los medios construyen el fin y la lucha antimilitarista junto con el resto de luchas que lleva adelante nuestro pueblo construirán el mañana de un pueblo de hombres y mujeres libres.

El antimilitarismo enfocado desde estos prismas es una lucha más contra el actual sistema de dominación. Lucha fundamentalmente anticapitalista pues cuestiona una de las bazas de este sistema: el ejército.

Por otro lado no podemos hacer

una visión «neutralista» del ejército. Ciertamente es que en determinadas coyunturas pueden resultar inevitables pero no podemos hacer de la necesidad virtud. La sociedad socialista a que aspiramos no puede ser construida por medios que nos alejan de tal fin.

La teoría de la inestabilidad aplicada a la historia de determinados procesos revolucionarios, aquellos de los que se hace a la necesidad virtud, acaba por producir efectos contrarios a los deseados.

Joseba nos insiste en la consecución de la alternativa KAS como marco que cambiaría de raíz el servicio militar. Nadie duda de que la conquista de los contenidos de la alternativa KAS traen, sin duda, mejoras para nuestro pueblo pero no nos podemos olvidar de que es una alternativa de ruptura democrática que abriría un nuevo proceso en la lucha hacia la liberación nacional y social. Es decir, la alternativa KAS no posibilita la ruptura de este servicio militar burgués y español. Ante esto ¿qué salida les ofrecemos a los miles de jóvenes que cada año se tienen que enfrentar al ejército español?

Estoy de acuerdo con Joseba que no puede ser una salida individual o «escapista», en este sentido pienso que por ejemplo la desertión no es hoy la salida. Joseba estará de acuerdo que la salida tampoco es decir a la gente que se

tire un año en un cuartel. También estaremos de acuerdo en que la posibilidad de «subvertir» las FAS es cuanto menos remota. El ejército con todos los mecanismos de represión de que dispone ejerce una acción de hegemonía ideológica que desorganiza y diluye la conciencia de clase de gran parte de la tropa y a través de ellos contribuye a la inculcación de la ideología dominante en el conjunto de la sociedad. Ejemplos de esto hay a patadas. Por lo tanto la alternativa no es ir a la mili.

Ante esto la única salida política a la actual situación es la objeción de conciencia. No puede ser tachada de salida personalista en la medida de que constituye hoy el grado de enfrentamiento más directo en el tema de la mili, con el ejército y el Estado. Por otro lado es la salida que proporciona mayor grado de organización. Objeción política ante un ejército español fiel guardián del sistema capitalista. La idea de construir una sociedad justa para la gran mayoría no puede ser ajena a los sentimientos de esa mayoría en este caso los jóvenes. Es por eso que la objeción de conciencia es el arma, aquí y ahora, para enfrentarse al Ejército español. Objeción de conciencia que no conlleva valoraciones sobre formas de lucha con las que nuestro pueblo se ha dotado en la construcción de esa sociedad justa.

En cuanto al artículo de Patxi Kidekoa pienso que contenía elementos positivos aunque considero que esos elementos se vienen dando, con mayor o menor fortuna, esto ya es otro tema, en la lucha antimilitarista que se desarrolla en Euzkadi.

Que duda cabe que la transformación de la conciencia antimilitar y antiejección que tiene la gran mayoría de los jóvenes de nuestro pueblo en movilización y organización, es el gran reto del conjunto del movimiento antimilitarista pero no podemos caer por ello en posiciones idealistas al margen de la realidad. Realidad, que como en otros campos, condiciona de una manera muy importante la actuación en el terreno antimilitarista.

J. M. FERRADAS
(Miembro de KAKITZAT y autor del libro «La tropa atropellada»)

SOBRE EL DIARI DE BARCELONA

Enguany, comparativament parlant el sorteig de quintos ha passat molt més tranquil que els anteriors. S'ha de reconèixer que la història aquesta de l'ordinador a Madrid i de la tele ens ha desconcertat notablement.

El personal del MOC, vist com anava tot plegat, ens ho hem agafat amb molta filosofia i em tirat endavant una experiència que fins ara no s'havia realitzat: publicar anuncis a la premsa.

Com us podeu imaginar això costa calés. Fins i tot es probable que hagi participat en la venda de bons per cobrir el pressupost.

Finalment, després del sorteig, van aparèixer anuncis a quatre diaris: l'AVUI, EL PAIS, el PUNT DIARI i al DIARI DE BARCELONA. La "broma" al final ens ha costat gairebé 50.000k. Però en contra del que podrieu pensar no us anem a demanar més diners. Volem que coneixeu tota la moguda que hi ha rader del DIARI DE BARCELONA.

No es tracta d'un fet puntual, sinó d'una relació d'esdeveniments que ens comença a fer pensar sobre quin paper té el BRUSI en el món de la premsa diària. Que del periodisme en general no es pot esperar gran cosa (excepció feta del MOCA-DOR), no creiem que sigui una afirmació especialment original. Però s'ha de reconèixer que hi ha qui ho sap portar millor que altres.

1*. Durant el "mollader" organitzat per en "Rius, però no fa gràcia" aquest estiu passat, va aparèixer una crònica a principis d'agost encapçalada per la frase "Rius abandona el MOC per haver donat suport a HB". Posteriorment el mateix "no fa gràcia" va tenir que enviar una carta desmentint l'afirmació.

2*. Ja en la campanya del sorteig de quintos, quan es va portar l'anunci que hem fet servir de portada perquè el publicuessin l'encarregat de publicitat es va tancar amb el

Director en un despatx. Més tard en va sortir amb la negativa. Ens va demanar que cambiessim el dibuix del militar per un altre no tan "compromés". A la fi vàrem decidir d'entregar un altre model més petit, com el que sortiria al PAIS. Val a dir que de tots els diaris va ser el que es presentà més mal situat, al mig de la programació d'espectacles.

3r. El mateix dilluns, després del sorteig, en que sortia l'anunci el Diari de Barcelona publicava un suplement redactat conjuntament amb el Consell Nacional de la Joventut. El mateix dia ens truca al Casal el propi redactor del CNJC per comentar-nos el que havia passat amb el suplement. Els que l'heu pogut llegir l'haureu trobat totalment insípid, sense cap referència política ni ideològica. Doncs bé, resulta que l'original que es va entregar hi havia, a més del que es va publicar, una referència a la posició del MOC respecte la llei, una valoració de la sentència i un comentari sobre el dret d'objecció. Així mateix l'encapçalament no era "LA MILI", com va sortir publicat, sinó el de "LA MILI I EL DRET D'OBJECCIÓ".

En aquest món no hi ha res que passi per casualitat i la premsa no es cap excepció. I sinó doneu un cop d'ull a la colla de fundadors de l'editora del Diari de Barcelona. Veiam si sou capaços de trobar algun conegut o familiar...

Diari de Barcelona

Edita: Publicacions de Barcelona SA
President: Antonio Asensio Pizarro
Vice-president del Grup Zeta:

José Luis Erviti

Junta de fundadors:

Josep Maria Socías (president), Tristán La Rosa i Mercè Vilanova (vice-presidents), Daniel Font, Jordi Mercader, Josep Maria de Porciles, Enric Masó, Pere Portabella i Narcís Serra (vocals)

OBJECTOR !

**SI ENS
AJUDES,
T'AJUDES
col·labora en el M.O.C.**

FULL DE VINCULACIO

Un dels primers objectius que ens hem marcat al confeccionar i fer-vos arribar el MOCADOR és que pogueu estar al corrent del que fem i desfem la gent del MOC i de la situació de l'objectió en general. Però també una altra funció és la de que vosaltres pugueu participar-hi de la manera més intensa, implicant-vos en el treball. Per això us fem arribar les adreces dels diversos grups de comarques i us demanem que contesteu a una sèrie de qüestions que ja us varem plantejar en el primer número i que, transformades, us plantegem de nou en aquest.

Però un altre element important és l'ajut econòmic. Amb el MOCADOR no pensem salvar l'economia del MOC, però un dels objectius mínims és que sigui autosuficient. Si cada una de les persones a les que arriba el butlletí ens fes arribar ni que fossin vint misèrables duros mensuals us podem assegurar que no patiríem tant.

Així, doncs, animem als que us arriba el MOCADOR per primer cop que ens feu arribar aquesta butlleta de vinculació per poguer-lo seguir rebent. Als que us heu vinculat, però no col·laboreu econòmicament, us animem a fer un patit esforç i a amollar calé. Finalment recordar als que us vau comprometre a cotitzar a través del Casal o del compte corrent a fer-ho efectivament.

I, a un altre nivell, us volem engrescar a tots plegats per que ens feu arribar notícies per publicar, amb la qual cosa ens estalviareu molta feina a la redacció.

MERCÈS I PETONS

Comissió d'Hisenda i Altres Finances

DADES PERSONALS:

nom i cognoms

adreça: carrer n°

població barri i Dte. postal

..... comarca tfn.

"SITUACIO MILITAR": ☐ Exempt/a
☐ No allistat o allistat sense declarar-se objector
☐ Declarat objector: a la reserva
pendent de la PSS

PARTICIPACIO EN EL MOC: ☐ Econòmicament (emplena la butlleta)
☐ Activament. Subratlla els àmbits que més t'interessen: -Treball de comarca, local o barri.-Difusió de l'objectió.-Objectió fiscal.-Anti-mili (Mili kk).-Publicacions (Mocador).-Antimilitarisme.-Accions.-Juridic.-Altres:.....

DADES PROFESSIONALS: Tot allò que saps fer o has estudiat i pot ser d'utilitat pel MOC: idiomes, dret, informàtica, música, dibuix o disseny, fusteria, disposar de furgoneta o avió, contactes interessants (amb el SIM o el Mossad), alpinisme, cuina, etc., etc.....

OBSERVACIONS:

BUTLLETA DE COL.LABORACIÓ ECONÒMICA

Voldria aportar la quota de _____ ptes. cada

☐ TRIMESTRE

☐ SEMESTRE

☐ ANY

per mitjà de

☐ domiciliació bancària

☐ en efectiu al Casal (de 6 a 9 del vespre)

☐ ingrés al compte corrent 939-14 Agència 546

de "La Caixa"

Per domiciliació bancària:

BANC _____

AGÈNCIA _____

CAIXA _____

POBLACIÓ _____

☐ Compte corrent

Núm. _____

☐ Llibreta d'estalvi

Banc o Caixa domiciliat al carrer _____

Núm. _____

de _____.

Jo (Nom i cognoms) _____

domiciliat al carrer/plaça _____

número _____ pis _____

de _____

autoritzo el pagament dels rebuts que al meu nom els presentarà
el M.O.C. - Casal de la Pau.

_____, a _____ de _____ de 19____

(signatura)

col·labora en el M.O.C.

ACAMPADA A RAJADELL

Els que sou fidels subscriptors o, com a mínim, lectors de la revista La Puça i el General no us vindrà de nou el tema de la Caserna de Rajadell. Un projecte de construir un gran complex militar a la comarca del Bages que ja fa anys que té mobilitzada la gent de la comarca. En el darrer exemplar de la Puça hi ha un extens i documentat treball sobre la història recent i la situació actual del projecte. Per tant ens estalviarem de repetir el que ja està escrit. En tot cas la intenció d'aquesta crònica era explicar-vos com va anar l'acampada reivindicativa que va tenir lloc els dies 3 i 4 d'octubre.

El cap de setmana en qüestió, mentres tot el país era anegat d'aigua, un centenar llarg de persones va aguantar el temps plujós a dins de les tendes que es van plantar en motiu de l'acampada. Es ben be que mai plou a gust de tothom. La gent de la coordinadora anticaserne del Bages s'havia estat treballant l'organització del cap de setmana com per trobar-se amb aquell temporal. Tot i així molts dels actes programats es varen poder realitzar gràcies als pocs moments que no va ploure i de que van poder disposar d'una ermita romànica per quan les circumstàncies feien impossible estar a l'exterior.

Tot i així a més del centenar de persones acampades es xifra entre 300 i 400 les que varen passar pels diversos actes que s'organitzaren:

El dissabte a la tarda s'organitzà un debat sobre el problema de la caserna amb la participació de veïns de la zona i de grups pacifistes i antimilitaristes. Un cop acabat el debat hi va haver un festival infantil. Aquests van ser els únics actes que es van poder realitzar a l'exterior. Pel vespre, tant el sopar com el festival rockero, tot es va tenir que fer a dins de l'ermita. I no ens extranyaria que seria la primera vegada en aquest país que es fa una festa d'aquesta índole en un lloc tan "sagrat".

L'endemà el temps no va afluir i de totes les activitats previstes tan sols es va realitzar el cercavila. Ni la pintada de murals pel poble, ni el festival de música folk previst per la tarda es van poder realitzar i han tingut d'aplaçar-lo per una altra ocasió.

Un cop finalitzada l'acampada es el moment de fer les valoracions: tot i les nefastes condicions climàtiques cal destacar la notable assistència de gent. Molta més era la que havia anunciat que vindria i que a darrera hora, veient el temporal es va fer enrera. Per altra part cal denunciar l'actitud de la premsa comarcal que va boicotejar tota informació sobre els actes. El que sembla clar és que ni una cosa ni altra han servit per desmobilitzar a la gent del Bages, sinó tot el contrari.

CONTRA LA JOGUINA BEL·LICA A LA LLAGOSTA

La gent de La Llagosta ens ha fet arribar un programa d'activitats que tenen previstes pel 3 de gener. No em negareu que treballen amb un nivell de previsió que ja voldriem per nosaltres.

L'acte girarà al voltant d'una cremada de joguines bèl·liques. A cada nen que faci entrega d'una joguina d'aquest tipus se li farà entrega d'una altra que hauran construït ells mateixos. Però no tan sols serà això: volen organitzar una ginkama i repartiran xocolata amb xurros a tota la canalla.

A més tenen programat confeccionar un còmic anti-militarista i repartir-lo a totes les escoles per explicar de que va la moguda.

Tot això està previst pel dia 3 de gener a la plaça de l'Ajuntament a les onze del matí.

Per tothom qui vulgui apuntar-se a treballar o a donar idees us fem arribar un telèfon: 560.77.55

Tan sols hi ha una postura legítima i coherent de "condemnar" la violència: EVITAR-LA; tant en la nostra feina política com en les relacions que establim en la nostra vida quotidiana. Aquells que estan fent de la seva vida i activitat política una pràctica permanent i/o un manteniment tant de la violència estructural como de la directa (encara que sigui sota un control de regles dictades per ells mateixos) NO TENEN LEGITIMITAT MORAL PER A CONDEMNAR CAP TIPUS DE VIOLÈNCIA I MENYS LA DELS OPRIMITS PER ELLS.

Assamblea de Noviolència de Cantàbria.

En peu de Pau. nº 6

MOCS

ALT EMPORDA: Apartat 37
L'Escala 17130
ANOIA: Apartat 466
Igualada 08700
BAIX CAMP: Ateneu Llibertari
c/ Sant Vicenç, 3
Reus 43201
BAIX PENEDES: Local de la Joventut
Vial de França s/n
El Vendrell 43700
FRANJA D'ARAGO: Apartat 55
Fraga (Osca)
LES GARRIGUES: Granja Escola "Les Obagues"
Juneda 973/15.04.17
GIRONES: ADAC
c/ Auriga, 2
Girona 972/21.38.38
MALLORCA: Apartat 1566
Ciutat de Mallorca 07080
MARESME: Apartat 100
Premià de Mar
SEGRIA: Consell de la Joventut
c/Lluís Companys s/n
Lleida 973/27.37.16
TARRAGONES: Apartat 359
Tarragona 43080
VALLES OCCIDENTAL: Consell de la Joventut
c/Galileo 142
Terrassa 08224
VALLES ORIENTAL: "El Gra"
Plaça de l'Església
Granollers 08400
GRUP D'OBJECTORS DE CONSCIÈNCIA
DE LA JOVENTUT CATALANA D'ESPERANTO
Apartat 290 / 08200 SABADELL

remitent:

JUGENDCLUB COURAGE
Roonstr. 71
5000 KÖLN 1 BRD